

זוהר הקדוש עם פירושו מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזה"ק פרשת שמיני
חלק 1 - פרשת יתרו

מיתוך מדבש	וילגא	יום
קס-קסז	פא ע"א	ראשון
קסז-קעג	פא ע"ב	שני
קעג-קעט	פב ע"א	שלישי
קעט-קפה	פב ע"ב	רביעי
קפה-קצא	פג ע"א	חמישי
קצא-קצח	פג ע"ב	שישי
קצח-רד	פד ע"א	שב"ק

פורים - פרשת צו תשפ"ב

עלון מס' 175

יו"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

לפורים

מגילת אסתר קבל משה מהר סיני

בההיא שעפא דנחית משה וקביל אורייתא, בלחודוי פללא דכל ישראל, ואיהו קביל אורייתא בעלמא, ואפילו מגילת אסתר, דכתיב (אסתר ט כג) וקבל היהודים, וקבלו היהודים מפעי ליה, מאי וקבל, אלא דא משה דאיהו היהודים, פללא דיהודאי.

נשים חייבות לשמוע ברכת המגילה

ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה, אבל הם אינן קוראות לאחרים, אבל חייבות לשמוע הברכה מפיי המברך.

אסתר זכתה שתלבוש בה השכינה

אסתר קרקע עולם היתה, ואי תימרון שום ביש עלה דאסתאבת באחשורוש, וזכתה לאתלבשא

מתוך מדבש

נשים חייבות לשמוע ברכת המגילה
ואמר רבי אבא, נשים חייבות במקרא מגילה (כמנטאר נמס' מגילה דף 7 ע"ב), אבל הגם שיודעות לקרוא הם אינן קוראות להוציא לאחרים דהיינו לאנשים, אבל כשאיש מוציאם ידי חובתם בקריאה, ואינן רוצות לברך בעצמן, אז חייבות לשמוע הברכה מפיי המברך ולכוין לצאת ידי חובתן.

אסתר זכתה שתלבוש בה השכינה
אסתר קרקע עולם היתה ר"ל שהיתה מרכבה אל השכינה הנקראת קרקע. ואי תימרון שום ביש עלה ואם תאמרו שם רע על אסתר, דאסתאבת באחשורוש שנטמאה באחשורוש ח"ו, וזכתה לאתלבשא פה רוחא

מגילת אסתר קבל משה מהר סיני
בההיא שעפא דנחית משה וקביל אורייתא בשעה שירד משה מן ההר אחר שקבל את התורה, בלחודוי פללא דכל ישראל שהוא לבדו היה כלל של כל ישראל, כי בסוד נשמתו היה כלול מששים רבוא נשמות ישראל, וכולם היו מאירות ממנו, ואיהו קביל אורייתא בעלמא והוא קבל את התורה להורידו לעולם, ואפילו מגילת אסתר גם כן קבל מהר סיני, דכתיב וקבל היהודים כתוב בלשון יחיד, וקבלו היהודים מפעי ליה וקבלו בלשון רבים היה צריך לומר, מאי וקבל למה כתוב בלשון יחיד, אלא דא משה דאיהו היהודים אלא זהו משה שהיה נקרא בלשון רבים יהודים, לפי שהיה פללא דיהודאי כלל כל ישראל. (כי תשא דף קצא ע"ב, ובביאורינו כרך ח עמ' קמו)

בַּהּ רוּחָא דְקַדְשָׁא, הָדָא הוּא דְכְתִיב (אסתר ה א) וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת, הָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (ישעיה מב ח) אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן וּתְהִלְתִּי לְפִסְיִלִים, וְרוּחָא דְקַדְשָׁא שְׂכִינְתָא הוּת, דְּאִיהִי שֵׁם דְּאִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֶסְתֵּר.

בהמן נתלבש הס"מ עצמו ובעשרת בניו עשר ספירות הסט"א

וְאִיהוּ נָטִיר לָהּ מִהֶמֶן הַרְשָׁע, הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים לב ז) מִצָּר תִּצְרָנִי, דְּאִיהוּ צָר וְאוֹיֵב, וּבְגִין הָאֵי קִנְיָה דְכֹסֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹת דִּילִיָּה עַל אֶסְתֵּר, דְּאִיהִי קְדוּשָׁה דִּילִיָּה, דְּלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוּת מְעַשְׂרָה, אִתְּלַבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִין תְּתַאֲיִן בְּעֲשָׂרָה בְּנֵין דְּהֶמֶן, דְּתִמְן אֶל אַחַר, דְּהֶמֶן אָמַר (אסתר ג ט) וְעֲשָׂרֵת אֲלָפִים כֶּסֶף אֶשְׁקוּל וְגוּמַר, וְכֹלֵא לְנִטְלָא נּוֹקְמָא מֵאֶסְתֵּר וְאוּמָתָה, דְּאֶתְמַר בַּהּ (שם ה א) וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת.

וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מָסַר לוֹן בִּידְהָא וּבִידָא דְאוּמָתָה, (שם ט כה) וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ.

מתוק מדבש

אסתר הרומזת על המלכות, באות ברית שלו שלא תפגם קדושתה, דְּאִיהִי קְדוּשָׁה דִּילִיָּה כי היא הקדושה של בחינת התפארת, כי על ידה הוא מתקדש ונשלם לעשר ספירות, דְּלֹא אִיהִי קְדוּשָׁה פְּחוּת מְעַשְׂרָה שאין בחינת התפארת יכול לקבל קדושה מבחינת חכמה הנקרא קודש אלא כשנשלם לעשר ספירות על ידי המלכות, בשביל אותה הקנאה אִתְּלַבְּשׁוּ עֲשָׂרָה כְּתָרִין תְּתַאֲיִן נתלבשו עשר ספירות התחתונות של הסטרא אחרא, בְּעֲשָׂרָה בְּנֵין דְּהֶמֶן שהם נעשו מרכבה לאלו העשר ספירות, ועוד דְּתִמְן אֶל אַחַר ששם בהמן נתלבש אל אחר שהוא הס"מ עצמו, דְּהֶמֶן אָמַר כי המן אמר לאחשוורוש וְעֲשָׂרֵת אֲלָפִים כֶּסֶף אֶשְׁקוּל כדי להמשיך הכחות של עשר ספירות של הסטרא אחרא בעשרה בניו שלי, וְכֹלֵא לְנִטְלָא נּוֹקְמָא מֵאֶסְתֵּר וְאוּמָתָה ואת הכל עשה כדי ליטול נקמה מאסתר הרומזת על השכינה, ומאומתה שהם בני ישראל, דְּאֶתְמַר בַּהּ שנאמר בה וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת דהיינו שהשכינה נתלבשה באסתר.

אבל אחר שבעצת המן נגזר הגזרה על כלל ישראל להשמיד ולהרוג ולאבד, נתקיים מש"כ (שם ט ו) ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאייהם, וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מָסַר לוֹן בִּידְהָא וּבִידָא דְאוּמָתָה כי הקב"ה מסר את המן ובניו ביד השכינה וביד בני ישראל, וְתָלוּ אוֹתוֹ וְאֵת בְּנָיו עַל הָעֵץ אשר הכין למרדכי. (תיקוני זהר תיקון כא דף נח ע"א, ובכיאוריניו כרך ב עמ' רכו-רכז)

דְּקַדְשָׁא ועם כל זה זכתה שתתלבש בה השכינה הנקראת רוח הקדש, הָדָא הוּא דְכְתִיב זהו שכתוב וַתִּלְבַּשׁ אֶסְתֵּר מְלָכוּת שהיא השכינה, ואם כן הרי אתם מוציאים שם רע על השכינה, הָא אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא שהרי אמר הקב"ה אֲנִי יְהו"ה הוּא שְׁמִי וּכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן וּתְהִלְתִּי לְפִסְיִלִים פ"י לא אתן את השכינה הנקראת "שם" "וכבוד" "ותהלה", שתשרה במקום אחר שהוא הסטרא אחרא, וְרוּחָא דְקַדְשָׁא שְׂכִינְתָא הוּת ורוח הקדש שהיא השכינה היתה, דְּאִיהִי שֵׁם דְּאִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֶסְתֵּר שהיא השם שנתלבשה באסתר, אם כן איך אפשר להוציא עליה שם רע שנטמאה באחשוורוש, ובודאי אחשוורוש לא שלט על אסתר, אלא היא שלחה שידה במקומה כמבואר לקמן.

(כי תצא דף ערה ע"ב, ובכיאוריניו כרך טו עמ' ריו)

בהמן נתלבש הס"מ עצמו ובעשרת בניו עשר ספירות הסט"א

וְאִיהוּ נָטִיר לָהּ מִהֶמֶן הַרְשָׁע הקב"ה שמר את אסתר מהמן הרשע, שרצה לאבדה עם כלל ישראל יחד, הָדָא הוּא דְכְתִיב זהו שכתוב מִצָּר תִּצְרָנִי ומפרש דְּאִיהוּ צָר וְאוֹיֵב הוא המן הרשע שהוא צר וְאוֹיֵב, כמ"ש (אסמך ז ו) איש צר וְאוֹיֵב המן הרע הזה. וּבְגִין הָאֵי קִנְיָה דְכֹסֵי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּאוֹת דִּילִיָּה עַל אֶסְתֵּר ובשביל אותה הקנאה שקנאה הסטרא אחרא על מה שכסה הקב"ה על

מדאגתו על צער בניו קם הקב"ה לנקום בצוררי ישראל

כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו', וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מִי הוּא זֶה וְגו', וְהַמֶּלֶךְ קָם בְּחֶמְתוֹ מִמְשֶׁתֶּה הַיַּיִן, אֶל גַּנַּת הַבֵּיתָן וְגו'.

העיר שושן צהלה ושמחה בנפילת כוחות החיצונים

תָּא הֶרְצִים, אֶתֶר דְּאֵינוֹן רְצִים רְהֵטִי וְאוּחוּ לְאַגָּחָא וּלְנִקְמָא נוֹקְמִין, לְקַבֵּל רְצִים אֶחְרָנִין דִּרְהֵטִי לְאַבְאָשָׁא, וּלְאַתְרָעָא מְזֻלִין, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ.

וְרָזָא דָּא (אסתר ג טו) הֶרְצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים, רְצִים מְסֻטְרָא דָּא, וְרְצִים מְסֻטְרָא דָּא, וּבְגִינֵיהוֹן (שם ח טו) וְהָעִיר שׁוֹשָׁן צָהֳלָה וְשִׂמְחָה, אוֹ (שם ג טו) נְבוֹכָדְנֶצַּר, אִי מְקַדְמֵי אֱלִין דְּהֶכָּא, הָעִיר שׁוֹשָׁן שִׂמְחָה, וְאִי מְקַדְמֵי אֱלִין דְּסֻטְרָא אֶחְרָא, הָעִיר שׁוֹשָׁן נְבוֹכָדְנֶצַּר.

מתוק מדבש

לְקַבֵּל רְצִים אֶחְרָנִין דִּרְהֵטִי לְאַבְאָשָׁא כִּנְגַד הֶרְצִים אַחֲרֵים שֶׁל הַסְטְרָא אַחְרָא הֶרְצִים לְהַרְע לְיִשְׂרָאֵל, כְּלוּמַר שֶׁמִּתְלַבְּשִׁים בַּחֶרֶב הָאוֹיֵב לְלַחֹם כִּנְגַד יִשְׂרָאֵל, וּלְאַתְרָעָא מְזֻלִין וְלַהַחֲלִישׁ אֶת הַמְּזוּלוֹת שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, לְשִׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ לְשׁוֹט עֲלֵיהֶם.

וְרָזָא דָּא וְזֶהוּ הַסּוּד מִשׁ"כ הֶרְצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים דְּהֵיִינוּ רְצִים מְסֻטְרָא דָּא, וְרְצִים מְסֻטְרָא דָּא כִּי יֵשׁ רְצִים מִצַּד הַקְּדוּשָׁה וְיֵשׁ רְצִים מִצַּד הַסְטְרָא אַחְרָא, וּבְגִינֵיהוֹן וּבִשְׂבִילֵם כְּתוּב וְהָעִיר שׁוֹשָׁן צָהֳלָה וְשִׂמְחָה מִצַּד הַקְּדוּשָׁה, אוֹ נְבוֹכָדְנֶצַּר מִצַּד הַסְטְרָא אַחְרָא, וּמִפְרֵשׁ אִי מְקַדְמֵי אֱלִין דְּהֶכָּא אִם בְּזוֹכֹתֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל מְקַדְמִים אֵלֶיךָ הֶרְצִים שֶׁל קְדוּשָׁה, אוֹ הָעִיר שׁוֹשָׁן שִׂמְחָה פִּי הַשְּׂכִינָה הַנִּקְרָאת עִיר שׁוֹשָׁן הִיא שִׂמְחָה בְּשִׂמְחַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּנִפּוֹל הָאוֹיֵב שֶׁהֵם כְּחוֹת הַחִיצוֹנִים, וְאִי מְקַדְמֵי אֱלִין דְּסֻטְרָא אֶחְרָא וְאִם בְּעוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל מְקַדְמִים אֵלֶיךָ הֶרְצִים שֶׁל הַסְטְרָא אַחְרָא, אוֹ הָעִיר שׁוֹשָׁן נְבוֹכָדְנֶצַּר הַשְּׂכִינָה נְבוֹכָדְנֶצַּר כִּשְׁהַדִּין גּוֹבֵר עַל יִשְׂרָאֵל וְהַחִיצוֹנִים נוֹצְחִים, כִּי מִצְטַעֵר בְּצַרְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

(פְּקוּדֵי דָּף ר"ג ע"א, וּבְבִיאורֵינוּ כִּרְךָ ט ע"ב שְׁנַד-שְׁנָה)

מדאגתו על צער בניו קם הקב"ה לנקום בצוררי ישראל

כִּי נִמְכַרְנוּ אֲנִי וְעַמִּי וְגו', וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ הַשְּׂמִיד לְהַרוּג וּלְאַבְד בְּגִלוֹת ח"ו, זֶה הוּא אֲשֶׁר מְלָאוּ לְבוֹ לַעֲשׂוֹת כֵּן לְהַרוּג אֶת בְּנֵי, וְתֹאמַר אֶסְתֵּר" שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה "אִישׁ צָר וְאוֹיֵב הַמֵּן הֵרַע זֶה", שֶׁהוּא הַסְטְרָא אַחְרָא, מִיֵּד וְהַמֶּלֶךְ שֶׁהוּא בַּחֲנִינַת הַתְּפִאֶרֶת קָם בְּחֶמְתוֹ מִדְּאֵגְתוֹ עַל צַעַר בְּנָיו, מִמְשֶׁתֶּה הַיַּיִן הוּא סוּד הַדִּין הַמִּתְעוֹרֵר לַעֲשׂוֹת נִקְמָה בְּגוֹיִם עֹבְרֵי שֶׁעֲבָדוּ בְּיִשְׂרָאֵל, אֶל גַּנַּת הַבֵּיתָן וְגו' שֶׁהוּא הַגֵּן עֵדֶן שֶׁשֶׁם מוֹשֵׁב הַצְּדִיקִים, כְּדִי לְשַׁכַּח אֶת דְּאֵגְתוֹ.

(וַיִּקְהַל דָּף קצו ע"א, וּבְבִיאורֵינוּ כִּרְךָ ח ע"ב קצו)

העיר שושן צהלה ושמחה בנפילת כוחות החיצונים

תָּא הֶרְצִים נִקְרָא מְקוּם הַהוּא תָּא הֶרְצִים, שְׁפִירוּשׁוֹ אֶתֶר דְּאֵינוֹן רְצִים רְהֵטִי שֶׁהוּא הַמְּקוּם שְׂאוֹתֵם הַחֲשִׁמְלִי"ם מוֹכְנִים לְרוּחַ, וְאוּחוּ לְאַגָּחָא וּלְנִקְמָא נוֹקְמִין וְהֵם מִמְהִירִים לְלַחֹם וּלְנִקְוֹם נִקְמוֹת בְּאוֹיְבֵי יִשְׂרָאֵל, וְהֵם לְחוֹמִים

פרשת צו

אש המזבח של הקרבן מבטלת רוח הטומאה והיצה"ר של החוטא

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו, אמאי, ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, אמאי, וכהנא אמאי, והא תנינן, אש בכל אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא פהנא לא אנדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הכהן.

אלא הכי אוליפנא, בר נש דאתי למחטי קמי מאריה, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיצר הרע, ויצר הרע מסטרא דרוח (דף כו ע"ב) מסאבא קא אתנא, שריא ביה רוח מסאבא.

ולזמנין אשתמודען קרבני דאתין מהאי סטרא, ובעא לקרבא על מדבחא פדדמי ליה, ולא אשתצי ולא אתבטל ההוא רוח מסאבא, בין מבר נש ובין מההוא סטרא דאתי מניה, אלא באשא דמדבחא, דההוא אשא מבער רוח מסאבא וזינין בישין מעלמא, וכהנא בדא אתכוון לתקנא אשא, דיבער זינין בישין מעלמא.

מתוק מדבש

הרע מסטרא דרוח (דף כו ע"ב) מסאבא קא אתנא והיצר הרע בא מצד רוח הטומאה, שריא ביה רוח מסאבא ואז שורה באדם רוח הטומאה.

ולזמנין אשתמודען קרבני דאתין מהאי סטרא ולפעמים נודעים וניכרים הקרבנות הבאים מצד ההוא, כגון אם מקריבים קרבן חטאת יחיד שעירת עזים שרוח הטומאה שורה עליו (כנזכר לעיל דף כו ע"א וע"ב), ובעא לקרבא על מדבחא פדדמי ליה וצריך להקריב על המזבח דבר הדומה לחטאו, כי כמו שבחטאו הגביר עליו את היצר הרע והמשיך על עצמו רוח הטומאה, כך צריך להיות קרבנו שעירת עזים ששורה עליו רוח הטומאה כדי להעבירה ולשרפה באש המזבח, ולא אשתצי ולא אתבטל ההוא רוח מסאבא בין מבר נש ובין מההוא סטרא דאתי מניה אלא באשא דמדבחא ואינה כלה ואינה מתבטלת רוח הטומאה בין מן האדם החוטא, ובין מצד הטומאה שהחטא בא ממנו, אלא באש של המזבח, שנמשכת מאש של מעלה שהיא בחי' חסד כלפי אש של מטה, לכן יש בכחה לבטל ולכלות את רוח הטומאה הבאה מצד הגבורה, דההוא אשא מבער רוח מסאבא וזינין בישין מעלמא כי אש ההיא מבערת רוח הטומאה ומיני רוחות הרעות מן העולם, כי היא אש אוכלת אש, וכהנא בדא אתכוון לתקנא אשא והכהן הבא מצד החסד נתכוון לזה לתקן ולערוך את האש על המזבח, דיבער זינין בישין מעלמא כדי שתבער ותשרוף את

אש המזבח של הקרבן מבטלת רוח הטומאה והיצה"ר של החוטא

רבי אחא פתח ואמר לפרש מש"כ והאש על המזבח תוקד בו לא תכבה, ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, ושאל מש"כ והאש על המזבח תוקד בו, אמאי מה הטעם שצריך להיות תמיד אש דולקת על המזבח, ועוד מש"כ ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, אמאי למה מבערים את האש דוקא בבקר בעת התעוררות מדת החסד, ועוד וכהנא אמאי ולמה דוקא כהן צריך להבעיר את אש המזבח, והא תנינן והרי למדנו, אש בכל אתר דינא הוא אש בכל מקום, היא רומזת על הדין והגבורה, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי והרי הכהן בא מצד החסד שבימין, ורחיקא הוא מן דינא והוא רחוק מן הדין, כי אין שום כח הדין יוצא מצד החסד, דהא פהנא לא אנדמן בדינא לעלמין כי כהן אינו מזדמן בדין לעולם, אפילו במדרגה התחתונה, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא וכאן למה הוא צריך להבעיר את האש שהיא דין בעולם דכתיב ובער עליה הכהן הרי שכהן היה צריך להבעיר את האש על המזבח.

ומתרץ אלא הכי אוליפנא אלא כך למדנו, בר נש דאתי למחטי קמי מאריה אדם הבא לחטוא לפני קונו, הוא אוקיד גרמיה בשלהוביתא דיצר הרע הוא שורף את עצמו בשלהבת האש של היצר הרע, ויצר

אש החסד של המזבח המתיק את כל הדינים שבעולם

ועל דא בעי דלא ידעכון ליה לעלמין, ולא יתחלש חילא ותוקפא דיליה, לתברא חילא דתוקפא אחרא בישא מעלמא, ועל דא לא תכבה.

וכהנא יסדר עליה אשא בבקר בבקר, בזמנא דשלטא סטרא דיליה ואתער בעלמא, בגין לבסמא עלמא (ס"א ולבסמא דינא), ואתפפיין דינין ולא מתערי בעלמא.

על דא תנינן, אית אשא אכלא אשא, אשא דלעילא אכלא אשא אחרא, אשא דמדבחה אכלא אשא אחרא, ועל דא אשא דא לא תכבה לעלמין, וכהנא מסדר ליה בכל יומא.

מתוק מדבש

עליו אש בבקר בבקר, בזמנא דשלטא סטרא דיליה ואתער בעלמא בזמן ששולט ומתעורר בעולם צד החסד שהוא חלקו, בגין לבסמא עלמא ולבסמא דינא כדי לבשם ולהמתיק את כל הדינים שבעולם על ידי אש החסד של המזבח, ואתפפיין דינין ולא מתערי בעלמא ועל ידי זה נכנעים כל בעלי הדינים ואינם מתעוררים בעולם.

על דא תנינן על זה למדנו, כי אית אשא אכלא אשא יש אש אוכלת ושורפת אש אחרת, ומפרש אשא דלעילא אכלא אשא אחרא אש החסד אוכלת אש הגבורה וממתיקה, וכן אשא דמדבחה אכלא אשא אחרא אש המזבח שהיא נגד החסד שורפת את אש האחרת, ועל דא אשא דא לא תכבה לעלמין ועל כן אש המזבח שהיא בחי' חסד לא תכבה לעולם, וכהנא מסדר ליה בכל יומא והכהן שבא מן החסד צריך לסדר את האש על המזבח בכל יום.

(דף כז ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' שיח-שיט)

מיני רוחות הרעות מן העולם, ור"ל לפי שהכהן הוא מצד החסד לכן הוא מסוגל לזה לבטל את כחות הרעים הבאים מצד הגבורה.

(דף כז ע"א-ע"ב, ובביאורינו כרך י עמ' שיח-שיט)

אש החסד של המזבח המתיק את כל הדינים שבעולם

ועל דא בעי דלא ידעכון ליה לעלמין ועל כן צריכים להזהר שלא תכבה האש מן המזבח לעולם, אלא תמיד תוקד האש על המזבח, כדי ולא יתחלש חילא ותוקפא דיליה שלא יתחלש הכח והתוקף של אש המזבח הרומז על אש השכינה, לתברא חילא דתוקפא אחרא בישא מעלמא כדי שתוכל לשבור את כח ותוקף האחר שהוא רוח הטומאה מן העולם, ועל דא לא תכבה ולכן צריכים להזהר שלא תכבה האש של המזבח.

וכהנא יסדר עליה אשא בבקר בבקר והכהן יסדר

לכל קוראי העלון מתוק מדבש ולכל בית ישראל
א פרויליכן פורים און א לעכטשן שבת - האט'ס א פרועל'ט אלעס אט'ס

פורים - פרשת צו תשפ"ב

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ה

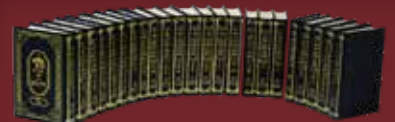
הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט ביס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

02-50-222-33

מוקד הזמנות:

